

## **Andagt til 1. søndag efter Påske d. 19. april 2020**

**Velkomst:** Vi lever i en sær tid. Tiden er kendetegnet ved stilhed. En stilhed, som vi er fælles om. Gaderne er mere tomme, mange butikker er lukkede. Familier holder sig hjemme. Stilheden, som vores kultur ellers er på vild flugt bort fra, har indfundet sig. Stilheden er et vilkår, - i stilheden vokser noget nyt frem. Her kan vi være til stede for Guds ansigt. I evangeliet hører vi Jesus som den opstandne Kristus tale ansigt til ansigt med Peter. Og vi hører Peters svar i stilheden for den opstandnes ansigt. Og da Peter har svaret, lyder den opstandnes stemme på ny gennem stilheden: Følg mig!

**Musik:** Nr. 241 i DDSB: Tag det sorte kors fra graven

**Tekst:** *Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes (kap.21, 15-19)*

Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine lam!« Igen, for anden gang, sagde han til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vær hyrde for mine får!« Jesus sagde til ham for tredje gang: »Simon, Johannes' søn, har du mig kær?« Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: »Har du mig kær?« og han svarede ham: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine får! Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var ung, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil.« Med de ord betegnede han den død, Peter skulle herliggøre Gud med. Og da han havde sagt det, sagde han til ham: »Følg mig!«

### **Refleksion:**

**1. søn. e. påske.** I samtalen mellem Peter og Jesus er det helt forunderlige, at Peters svigt ikke nævnes med ét ord. Ingen af dem nævner det. Men det er heller ikke nødvendigt. De ved det godt. Stilheden rummer den hele viden. En højroset synds-bekendelse er ikke bare lig med virkelig selverkendelse. Og den højlydte erklæring om tilgivelse er ikke lig med ægte tilgivelse. Men det er ordene: vogt mine får! Med de ord er det alvor med tilgivelsen. Med de ord er der også oprejsning i tilgivelsen. Med de ord er Peter ikke bare tværet ud samtidig med, at hans synder er

blevet udslettet. For tilgivelse er ikke kun, at noget sket er glemt, - men tilgivelse er også at få noget nyt at gøre.

Prøv at forestille jer en mand, der skal udføre et stykke arbejde. Men han gør det ikke. Han forsømmer det. Hans arbejdsgiver sætter ham fra arbejdet, - så vil han da hellere gøre det selv. Den forsømmelige person får samme gode behandling, som altid, men han får ingenting at lave, han får bare lov til at drysse omkring. Vil det så kunne kaldes tilgivelse? I så fald er der vel kun tale om en halv tilgivelse. Men hvis han derimod blev sat i arbejde igen, ville det være en hel tilgivelse.

Guds tilgivelse er noget andet end den rene glemsel, altså den, hvor man siger: "Glem det"! Det er ikke en livgivende tilgivelse, der nøjes med at sige: glem det. Det er ikke sådan vor Herre tilgiver sit menneske. Her er der aldrig ligegyldighed, han slipper ikke bare sit menneske og siger: "Nu kan du gøre, hvad du vil". Nej, han siger: "Vogt mine får"! Der er brug for dig, du tages fuldt og helt med ind i Guds rige og herpå sættes du foran din opgave. Peter tilgives fuldt og helt, og så får han at høre, at han ikke længere er fri til at bestemme sine egne veje: "Når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig, og du skal føre dig hen, hvor du ikke vil". Her hører Peter, at han også skal komme til at lide. Og så siger Jesus sidste gang til Peter: "Følg mig"!

I stilheden foran den opstandne møder Peter selve Guds tilgivelse. Guds tilgivelse rummer kaldet til et menneske om, at der er brug for dig. Gud tilgiver ikke halvt, men helt. Han glemmer ikke blot det gamle, men han giver nyt at gøre.

Og således hænger kors og opstandelse også sammen: Korset er, at Gud tager vores skyld på sig og sletter det gamle ud. Opstandelsen er, at Gud tager til orde igen og skaber nyt. At Han gør alting nyt. Tilgivelsen er ikke blot forglemmelse af skylden. Det er også, at vi sættes ind i et nyt forhold. Den skyldige skal oprejses igen. Vi, de skyldige, skal få nyt liv af ham, der gør alting nyt. *Amen.*